

סיפור ויצירה

מטרה:

לשלב פעילות יצירה בסיפור, בטכניקה של "בובות גליל". בסיפור שבחרנו – "המלך והכבאי" משתתפות 5 דמויות: כבאי, מלך, טבח, רופאה, דוור.

חומרים:

- גליל נייר טואלט
- ראשי קלקר (קוטר 5 ס"מ)
- עיניים זזות, כובעים ורגליים מפלסטיק (לרכישה בחנויות לחומרי יצירה)
- חומרי צביעה
- ניירות צבעוניים
- מנקי מקטרות
- מספריים
- דבק חם

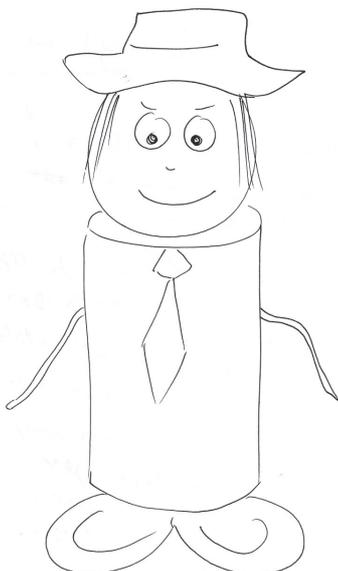
מהלך הפעילות:

1. המדריך מקריא את הסיפור "המלך והכבאי"
2. כל משתתף בוחר דמות מתוך חמש הדמויות בסיפור: מלך, כבאי, רופאה, טבח או דוור.
3. המדריך מספר את הסיפור פעם נוספת כאשר המשתתפים משתלבים בדיאלוגים תוך הצגת הדמויות.

יש אפשרות לתת למשתתף להקריא את הטקסט תוך הצגת הדמות שלו.

תהליך יצירת דמות הבובה:

1. מעצבים ומאפיינים את גליל הנייר כדמות הנבחרת באמצעות ציור או הדבקת ניירות צבעוניים.
2. משחילים ידיים ממנקי מקטרות.
3. מדביקים את רגלי הפלסטיק, ראש הקלקר וכובע הפלסטיק בעזרת דבק חם (עבודת המדריך).
4. מציירים וצובעים את הפנים. (אפשר להוסיף שיער)
5. לצורך הפעלת הדמות ישנן שתי אפשרויות:
 - החדרת שיפוד מהרגליים לאורך הגליל עד הראש.
 - יצירת חור בקוטר אצבע בצד האחורי של הדמות.

המלך והכבאי

פעם אחת, לפני הרבה שנים, חי מלך אחד בארמונו, בארץ רחוקה. המלך וכל האנשים בממלכה שלו חיו תמיד בשלווה ובאושר, עד שיום אחד קרה פתאום דבר נורא ואיום: בארמון המלך פרצה דלקה גדולה.

"הצילו! הצילו!" קרא המלך בבהלה. "ארמוני עולה באש! איפה הכבאי? הביאו אליי מיד את הכבאי!"

הכבאי שמע את קריאות המלך לעזרה ורץ אל הארמון במהירות הבזק. "הנה הגעתי, הוד מלכותך!" קרא הכבאי. "אני וצינור הכיבוי שלי עומדים לרשותך!" הכבאי הצליח להגיע בזמן ולכבות את השריפה, והמלך היה אסיר-תודה מאוד. הוא קרא אליו את הכרוז המלכותי וציווה עליו לעבור בכל רחבי הממלכה ולהודיע לנתינים את ההודעה הבאה:

"הנני להכריז בזאת כי מעתה והלאה נדרשים כל נתיניי לעזוב את עבודותיהם הרגילות ולעסוק אך ורק במקצוע הכבאות!"

הנתינים עשו כמצוות המלך. כולם זנחו את מקצועותיהם הקודמים והיו לכבאים. אך לא עבר זמן רב והמלך גילה שיש לו כל מיני בעיות. האמת היא שכבר למחרת בבוקר נפצעה לו האצבע כששיחק בחדר המשחקים שבארמון.

"אי! זה נורא כואב!" צווח המלך. "פצעתי את אצבעי המלכותית! הביאו אליי מיד את רופאת החצר!"

רופאת החצר שמעה את קריאות המלך והתייצבה לפניו כהרף עין. בעצם היה קשה לנחש שזוהי רופאה, כי המדים שהיא לבשה היו מדי כבאים.

"הייתי מאוד רוצה לעזור לך", היא אמרה אל המלך. "עד אתמול הייתי רופאה, אבל מהיום אני עובדת בכיבוי שריפות. אולי האצבע שלך תכאב קצת פחות אם אפעיל את צופר האזעקה". היא הפעילה את הצופר במכונית הכבאים שלה. "אני מקווה שזה עזר לך", אמרה ונסעה משם.

"איזה אסון! איזה אסון!" קרא המלך בקול בכיני. "פצעתי את אצבעי המלכותית ואין אף אחד שיכול לרפא אותה. כולם מסביב מפעילים רק צופרים! ועכשיו כואב לי לא רק באצבע אלא גם באוזניים!"

וזאת הייתה רק ההתחלה.

למחרת בבוקר, כשהמלך חיכה למשלוח הדואר היומי שלו, התברר לו שגם כאן יש לו בעיה. "כמה זמן אני צריך לחכות לדואר המלכותי שלי?" שאל המלך בכעס. "דווקא עכשיו אני מחכה למכתב חשוב מאוד. מישהו ראה את הדואר המלכותי? אני מצווה להביא אותו אליי מיד!"

הדואר המלכותי הגיע תיכף ומייד, אבל... המדים שהוא לבש היו, כמובן, מדים של כבאים.

"אני כבר לא דוור", הוא אמר למלך. "הייתי שמח לו יכולתי לעזור לך, אבל ציווית על כולם להיות כבאים. אז עכשיו אני כבאי".

"אבל מי יטפל בדואר שלי?" שאל המלך.

"אני באמת לא יודע", השיב הכבאי. "כל מה שאני יכול לעשות בשבילך, זה לתת לך את צינור הכבאים שלי. להתראות, אדוני המלך". והוא יצא מן הארמון.

המלך היה מרוגז מאוד. "איזה טיפשות!" הוא אמר. "איך אפשר לתת למישהו לקרוא צינור כבאים? הלוואי ויכולתי לשבת קצת עכשיו ולקרוא את הדואר המלכותי שלי".

וגם זה עוד לא היה סוף הצרות. כעבור שעה או שתיים התברר למלך שיש לו עוד בעיה.

"כמה שאני רעב!" הוא אמר. "נורא מתחשק לי עכשיו לאכול ארוחה כיד המלך! לאן נעלם הטבח שלי? אני מצווה להגיש לי מיד סעודת מלכים אמיתית!"

הטבח הראשי של הארמון שמע את המלך והגיע אליו כחץ מקשת. גם הטבח נראה קצת מצחיק במדי הכבאים שהוא לבש. "פעם הייתי הטבח הראשי של הארמון", הוא אמר. "אבל עכשיו אני כבאי. זה מה שציווית בעצמך".

"אבל אני נורא רעב!" צווח המלך. "אני רוצה שתגיש לי את סעודת המלכים שלי!"

"מצטער", אמר הטבח, "כל מה שיש לי להגיש לך עכשיו זה רק את הקסדה הזאת". הוא נתן למלך את קסדת הכבאים שלו. "אולי אם תשים בפנים קצת מלח ושום, תצליח איכשהו לבלוע את זה", הוא אמר והלך לדרכו.

"אני לא יכול לסבול את זה יותר", קרא המלך בייאוש. "מה קורה בממלכה הזאת שלי? אני אומר שאני רעב, אז מופיע אצלי כבאי ומגיש לי קסדה לאכול! יש לי הרגשה שמהו כאן מאוד לא בסדר".

כל הדברים האלה גרמו למלך לחשוב. הוא ישב וחשב והגיע לבסוף למסקנה שהוא בעצמו אשם במה שקרה. ברגע שהבין את זה מיהר המלך להודיע לנתיניו את ההודעה החדשה הבאה:

"הנני להכריז בזאת כי מעתה והלאה יעסקו רק הכבאים במקצוע הכבאות, ואילו כל נתיניי האחרים ישובו מיד לעבודותיהם הקודמות!"

השמחה בממלכה הייתה רבה. הרופאה, הדוור, הטבח וכל השאר פשטו מעליהם את מדי הכבאים. "עכשיו, שחזרתי להיות רופאה, אני יכולה לרפא לך את האצבע הפצועה שלך", אמרה רופאת החצר למלך.

"ועכשיו אני יכול לטפל שוב בדואר המלכותי שלך!" אמר הדוור.

"והנה סעודת המלכים שביקשת" אמר הטבח הראשי של הארמון.

המלך למד לקח חשוב: בכל מקום נחוצים אנשים מכל המקצועות והסוגים. ומי שרוצה שכולם יעסקו באותו המקצוע, מגלה לבסוף שזה בלתי-אפשרי ובסך-הכל טיפשי.